

[Lissa Mathiasen]

medansvar for gennemførelsen af en lovgivning, der bl.a. af Københavns Byret og af Vestre Landsret er blevet juridisk gennemhullet og dermed er stærk tvivlsom som retsgrundlag, hvorfor Socialdemokratiet ved tredjebehandlingen må stemme nej til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg har et ganske kort spørgsmål til fru Lissa Mathiasen. Siden hvornår er det blevet kutyme at kritisere en minister for at være imødekommende? Det er det, fru Lissa Mathiasen netop har kritiseret ministeren for.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg har kritiseret ministeren for, er det løfte, vi fik under førstebehandlingen, hvor der blev sagt fra ministerens side, at han var parat til at drøfte med udvalget, hvilken betydning høringssvarene skulle have for udformningen af det endelige lovforslag. Derfor er det dels en kritik, men også et stort spørgsmålstejn til ministeren. Hvorfor har ministeren ikke villet drøfte det med udvalget? Hvorfor har ministeren ikke villet lytte til de spørgsmål, vi har stillet? Hvorfor har ministeren som det mest afgørende ikke villet efterkomme vores ønske om at få den sikkerhedsgaranti, som vi har bedt om? Hvad er årsagen? Det synes jeg kunne være meget interessant at få ministeren til at svare på i dag. Hvad er årsagen til, at man ikke har villet indhente den fornødne garanti udefra? Jeg synes ikke, at Vestre Landsret og Københavns Byret er hvem som helst i en sag som denne, og de har rejst en sønderlemmende kritik.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Det er kun for fuldstændighedens skyld, for det, fru Lissa Mathiasen bebrejdede ministeren, sådan som jeg hørte det, var, at der var kommet først 40 og siden 8 ændringsforslag. Så spurgte jeg: Siden hvornår er det blevet moderne, at man kritiserer en minister for at være imødekommende? Så siger fru Lissa Mathiasen, at ministeren hverken har villet drøfte eller lytte. Det er ikke min pligt at forsvare ministeren, men jeg bliver altså nødt til at sige, at det er en helt urimelig kritik mod ministeren.

Jeg kender justitsministeren også personlig, og jeg ved, at han både er i stand til at drøfte og til at lytte langt bedre end gennemsnittet.

Leif Hermann (SF):

Når Socialistisk Folkeparti om lidt ved den endelige afstemning på samme måde som Socialdemokratiet stemmer imod dette lovforslag, er det, som vi har fremhævet, ikke udtryk for nogen modstand mod forslaget politiske indhold. Det er heldigvis sjældent, at vi kommer i den situation, og jeg mindes ikke, at Socialistisk Folkeparti har været i den.

Det spørgsmål, vi stillede i forbindelse med den afbrudte tredjebehandling og det efterfølgende udvalgsarbejde, var et tilbud til justitsministeren om dog at komme til fornuft og ganske kort bede de to retter, nemlig Københavns Byret og Vestre Landsret, om at fortælle, hvorvidt de ændringsforslag, der er stillet, imødekommer kritikken. I stedet fortsætter justitsministeren sine partsindlæg. Justitsministeren har åbenbart ikke begrebet et kuk af noget som helst, men er endt i stædighed.

Nu skal jeg så forklare justitsministeren, hvorom det hele handler.

Det handler om, at to retter plus Dommerforeningen har fortalt, at det, der ligger foran på bordet, er noget juridisk makværk. Justitsministeren siger så: »Det er ikke noget juridisk makværk« – men han skynder sig dog alligevel at stille 48 ændringsforslag. Nu har justitsministeren bragt sig i den situation, at han for at imødegå kritikken dels stiller ændringsforslag, dels påpeger i det svar, vi fik, hvilke kritikpunkter der er imødekommet, og hvilke der ikke er det.

Problemet er bare, at jeg frygtelig gerne ville have, at det var de mennesker, der rejste kritikken, der sagde, at den var imødekommet, og at det ikke var den person, der var blevet kritiseret, der sagde, at han havde imødekommet kritikken. Den sikkerhed skal Folketinget have.

Når jeg siger, at justitsministeren i grunden bare er endt i stædighed, er det, fordi der intet havde været til hinder for at give Københavns Byret, Dommerforeningen og Vestre Landsret tiden frem til september for så at fremsætte et lovforslag i oktober måned og færdigbehandle det i løbet af oktober – det politiske problem er jo ikke til stede – og så kunne ministeren have haft et lovforslag på bordet, som formentlig hele Folketinget havde tilsluttet sig.